

Sygn. akt I C 1016/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sławomir Lewandowski**

Protokolant: -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 03 września 2021 r.

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko E. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powódki T. G. kwotę (...) (dziesięciu tysięcy dwustu) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 listopada 2018 r. do dnia zapłaty.
2. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powódki T. G. kwotę (...) (czterech tysięcy stu dwudziestu siedmiu) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 listopada 2018 r. powódka T. G. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanej E. G. kwoty 10.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 listopada 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż niniejszym dochodzi odszkodowania za szkodę doznaną w następstwie czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 415 k.c., który polegał na bezprawnej wypłacie z konta bankowego powódki przez pozwaną kwoty 9.000 zł dnia 26 czerwca 2017 r. oraz kwoty 1.200 zł dnia 29 czerwca 2017 r. W rzeczonym okresie powódka znajdowała się w stanie częściowej fizycznej niemocy spowodowanej przebyłym zawałem serca oraz operacją wstawienia endoprotezy biodra. W związku ze złym stanem zdrowia postanowiła udzielić pozwanej będącej jej córką, pełnomocnictwa do rachunku bankowego prowadzonego w Banku (...) S.A. Faktyczny zakres umocowania ustalony przez strony miał sprowadzać się do wypłaty przez pozwaną środków wpływających na konto z tytułu emerytury powódki w kwocie 1.371,26 zł netto miesięcznie. Pozwana miała z wypłaconych pieniędzy pokrywać zobowiązania powódki oraz zaspokajać jej potrzeby dnia codziennego, czego z sama czynić nie mogła. W rzeczywistości postawa pozwanej i jej zamiary okazały się być odmienne od ustalonych przez strony i oczekiwanych przez powódkę. W dniach 26 i 29 czerwca 2017 r. pozwana, nie informując powódki i działając bez jej wiedzy i zgody wypłaciła z konta łączną kwotę 10.200 zł. Wskazana kwota stanowiła część odszkodowania wypłaconego powódce przez towarzystwo ubezpieczeniowe z tytułu jej dolegliwości zdrowotnych. Powódka nigdy nie wyraziła zgody na pobranie tych środków, a pozwana nigdy o taką zgodę nie wystąpiła. Dnia 2 listopada 2018 r. powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty opiewające na dochodzoną pozwem. Pozwana w odpowiedzi wskazała, że powódka jest winna 13.000 zł swej siostrze M. M. z tytułu pokrywania przez nią rzekomych różnic kasowych, kiedy obie pracowały w jednym zakładzie. Okoliczność ta jest nieprawdziwa, zaś pozwana nie przedstawia żadnych dowodów na poparcie swoich

twierdzeń. Ponadto, Komenda Powiatowa Policji w C. prowadziła w niniejszej sprawie postępowanie w trybie art. 307 k.p.k. z zawiadomienia powódki o popełnieniu przez pozwaną czynu zabronionego. Wskazać należy, iż nieprawdziwe są ustalenia dokonane w rzeczonym postępowaniu, jakoby powódka zaciągnęła wraz z pozwaną jakikolwiek kredyt. Pieniądze, których bezprawnej wypłaty dokonała pozwana pochodziły wyłącznie z majątku osobistego powódki i nie były związane z jakąkolwiek działalnością gospodarczą. Podniosła, iż działanie pozwanej naraziło powódkę na szkodę materialną, która winna zostać naprawiona przez zwrotu dochodzonej powództwem kwoty. Działanie to pomimo, iż mieściło się w granicach umocowania stanowi nadużycie prawa podmiotowego i nie korzysta z ochrony prawnej w rozumieniu przepisy art. 5 k.c. (k. 1-5 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwana E. G. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, iż wierzytelności powódki w kwocie 10.380,80 zł nadają się do potrącenia z wierzytelnością pozwanej, co powinno doprowadzić do wzajemnego umorzenia wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, tj. do kwoty 10.200 zł.

W uzasadnieniu wskazała, iż pozwana dokonała wskazanych przez powódkę wypłat na podstawie pełnomocnictwa do rachunku bankowego powódki. Faktyczny zakres umocowania obejmował dokonywanie opłat w bieżących sprawach życia codziennego powódki oraz dokonywanie rozliczeń powódki związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz rozliczania wzajemnych zobowiązań. Powódka posiadała liczne zobowiązania wobec pozwanej, których nie uregulowała. Głównym powodem był brak wystarczającej ilości gotówki po stronie powódki. Otrzymywana przez powódkę emerytura w kwocie niespełna 1.400 zł nigdy nie wystarczała na pokrycie zobowiązań wobec pozwanej, a jedynie zaspokajała bieżące wydatki związane z jej utrzymaniem. W związku z otrzymaniem odszkodowania przez powódkę mogła ona rozliczyć się ze zobowiązań zaciągniętych u pozwanej. Na tą bowiem okoliczność posiadała stosowne pełnomocnictwo bankowe do dysponowania rachunkiem powódki. Nadto podniosła, iż w dniu 20 czerwca 2012 r. powódka wraz z pozwaną oraz jej byłym mężem T. W. zawarli z Bankiem (...) S.A. w C. umowę pożyczki hipotecznej na kwotę 50.000 zł. Kredytobiorcy uzgodnili między sobą, iż każdy z nich będzie partycypował w 1/3 kwoty raty. Powódka jednak nie wywiązuje się z umowy i na poczet spłaty wspólnego zobowiązania dokonała wpłaty jedynie 450 zł dnia 6 lutego 2018 r., podczas gdy rata ciężąca na pozostałych zobowiązanych jest opłacana w częściach równych w całości. W okresie od 1 czerwca 2017 r. do 1 czerwca 2019 r. nadpłaciła za powódkę kwotę kredytu w wysokości 2.549 zł. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej przez powódkę oraz w sprawach życia codziennego powódka zaciągała liczne stałe zobowiązania u pozwanej, u której odrażała termin spłaty do czasu posiadania większej gotówki. Pozwana zapłaciła za montaż drzwi wejściowych powódki G. D. kwotę 1.000 zł dnia 7 maja 2014 r., a następnie pozwana pokryła zaległe zobowiązania powódki w Hurtowni (...) w T. w kwocie 3.500 zł dnia 13 grudnia 2018 r oraz opłaciła zaległe zobowiązanie powódki w Gospodarstwie (...) na kwotę 3.331,80 zł. Zapłacone przez pozwaną kwoty w łącznej wysokości 10.380,80 zł (1.000 zł + 3.500 zł + 3.331,80 zł + 2.549 zł) uprawniają ją do potrącenia swojej wierzytelności z wierzytelności drugiej strony. Nie ma racji powódka, wskazują że pozwana działała wbrew zasadom współżycia społecznego (k. 21-25 akt).

Odnosząc się do stanowiska pozwanej wskazanego w odpowiedzi na pozew powódka T. G. w piśmie z dnia 9 października 2019 r. wskazała, iż żadna z rzekomych wierzytelności pozwanej w stosunku do powódki nie ma miejsca, a załączone dowody wpłaty zostały najprawdopodobniej sfabrykowane. Co do pożyczki hipotecznej wskazała, że pożyczkę tą formalnie zaciągnęła na prośbę pozwanej. Cała kwota pożyczki została spożytkowana na mieszkanie pozwanej, zaś strony umowy się, że to pozwana pokryje wszelkie należności z tytułu spłaty pożyczki. Pozwana nie mogła sama zaciągnąć kredytu, gdyż nie miała zdolności kredytowej. Odnosząc się do kwestii wierzytelności z tytułu zapłaty za montaż drzwi wejściowych to był to prezent na urodziny od pozwanej jako córki. Powódka nigdy o to nie prosiła, a żądanie zwrotu tej kwoty jest daleko niestosowne. (k. 110-111 akt).

Pismem procesowym z dnia 15 lipca 2021 r. pozwana poinformowała, iż dnia 16 czerwca 2021 r. złożyła skuteczne oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powódki z tytułu dochodzonego roszczenia w niniejszej sprawie o dalszą kwotę 3.568 zł, a zatem do łącznej kwoty 6.117 zł. Wyjaśniła, iż pozwana dokonuje samodzielnie spłaty kredytu w części

obciążającej powódkę, a zatem stało się konieczne złożenie dalszego oświadczenia o potrąceniu za nadpłaconych kwot za okres od 2 czerwca 2019 r. do 15 czerwca 2021 r. z wierzytelnością powódki (k. 203-204 akt).

Na rozprawie w dniu 20 lipca 2021 r. pełnomocnik powódki zakwestionował zasadność podniesionego zarzutu potrącenia przez stronę pozwaną, bowiem złożone roszczenia nie nadają się do potrącenia, ponieważ wywodzą się z tego samego stosunku prawnego z którego powódka dochodzi zapłaty (k. 209 akt).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

T. G. udzieliła swojej córce E. G. (poprzednio W.) pełnomocnictwa do rachunku bankowego prowadzonego ówczesnie w Banku (...) S.A. Faktyczny zakres umocowania ustalony przez strony miał sprowadzać się do wypłaty przez pozwaną środków w przypadku choroby - sytuacji awaryjnych/nagłych i tylko na wyraźną prośbę udzielającej pełnomocnictwa. Pozwana nie mogła dysponować zgromadzonymi na rachunku środkami pieniężnymi w innych celach.

E. W. (obecnie G.) w dniu 26 czerwca 2017 r. wypłaciła bez wiedzy powódki, z należącego do niej rachunku bankowego – do którego posiadała pełnomocnictwo - kwotę 9.000 zł, a w dniu 29 czerwca 2017 r. kwotę 1.200 zł.

Powódka dowiedziała się o braku pieniędzy gdy zamierzała je wypłacić i przeznaczyć na wczasy, na które miała jechać razem ze swoim wnukiem K. W..

/Dowody: historia rachunku – k. 9 akt, zeznania świadka K. W. – k. 113-114 akt, zeznania świadka T. W. – k. 126 akt, przesłuchanie powódki T. G. – k. 209v-211 akt/

Postanowieniem z dnia 20 września 2017 r. (...) w C. pod nadzorem (...) odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie kradzieży pieniędzy z konta bankowego Banku (...) zaistniałej w czerwcu 2017 r. w C., w wyniku czego powstały straty w kwocie 10.200 zł na szkodę T. G., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W uzasadnieniu wskazano, iż do konta w Banku (...) należącego do T. G. upoważniona została córka E. W. (obecnie G.), która mogła dokonywać wszelkich operacji finansowych w tym wypłaty gotówki. Ustalono także, iż od dłuższego czasu między stronami narasta konflikt rodzinny, którego podłożem są również obustronne rozliczenia finansowe podlegające rozstrzygnięciu przed sądem w postępowaniu cywilnym.

/Dowód: postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia – k. 14-16 akt/

Pismem z dnia 2 listopada 2018 r. powódka T. G. za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika wezwała pozwaną E. G. do zapłaty kwoty 10.200 zł wskazując, iż stanowi ona równowartość wypłaconych przez nią w dniach 26 i 29 czerwca 2017 r. środków znajdujących się na rachunku bankowym powódki – w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Pismo zostało odebrane przez pozwaną osobiście dnia 5 listopada 2018 r.

/Dowody: wezwanie do zapłaty – k. 10-11 akt, potwierdzenie odbioru – k. 12 akt/

W odpowiedzi na wezwanie pozwana E. G. wskazała, iż w dniach w których dokonała wypłaty na prośbę Pani G. i była do tego upoważniona w banku. Podniosła, że pieniądze te zostały wydane na powódkę, bowiem była ona winna M. M. kwotę 13.000 zł, gdyż ta spłaciła za nią manko w czasie gdy obie pracowały w jednym zakładzie.

/Dowód: odpowiedź – k. 13 akt/

W dniu 20 marca 2012 r. T. G., T. W. i E. W. zawarli z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną Oddział 1 w C. umowę pożyczki hipotecznej na kwotę 50.000 zł. Zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowiła hipoteka na nieruchomości – lokalu mieszkalnym należącym do M. M. – siostry powódki, zlokalizowanej w C. przy ul. (...), dla której została utworzona nowa księga wieczysta do kwoty 85.000 zł.

Po stronie kredytobiorcy umowę prócz T. W. i E. W. (obecnie G.) zawierała również T. G., albowiem bez niej byli małżonkowie nie posiadaliby zdolności kredytowej wystarczającej na zaciągnięcie zobowiązania w takiej wysokości, a środki były im potrzebne na wykończenie domu przy ulicy (...), na co faktycznie spożytkowali całość otrzymanych środków. Pożyczka początkowo była spłacana wyłącznie przez byłych małżonków, a w późniejszym czasie tylko przez pozwaną. Pomiedzy byłym małżeństwem, a T. G. nie zostały poczynione żadne ustalenia dotyczące obowiązku spłaty przez powódkę zobowiązania w jakiegokolwiek części. Powódka jednorazowo dokonała wpłaty na poczet pożyczki w kwocie 450 zł na prośbę T. W., bowiem po rozwodzie z E. G. nie posiadał środków finansowych na spłatę raty.

/Dowody: umowa pożyczki hipotecznej – k. 30-37, 43-50 akt, zestawienie rat kapitałowych – k. 51-52 akt, zeznania świadka K. W. – k. 113-114 akt, zeznania świadka T. W. – k. 126 akt, przesłuchanie powódki T. G. – k. 209v-211 akt, częściowo przesłuchanie pozwanej E. G. – k. 211-212v akt, historia operacji (...) – k. 55-58 akt/

T. G. w okresie od 1 marca 2009 r. do 31 marca 2018 r. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...). Prowadziła ją wspólnie z córką E. G., przy czym powódka zajmowała się tylko codzienną sprzedażą, a pozwana zarządzała przychodami i rozchodami – dokonywała zamówień i zajmowała się rozliczeniami.

/Dowody: wydruk z (...) o (...) – k. 73 akt, przesłuchanie powódki T. G. – k. 209v-211 akt/

Powódka T. G. nie posiadała żadnych zobowiązań finansowych względem M. K. prowadzącego Hurtownię (...) w T., ani też Z. P. prowadzącej Gospodarstwo (...). Za wszystkie zakupy powódka płaciła zawsze gotówką przy odbiorze towaru. Zamówień zawsze dokonywała pozwana.

/Dowody: oświadczenie – k. 72 akt, oświadczenie – k. 76 akt, zeznania świadka W. P. – k. 127 akt, zeznania świadka M. K. – k. 182 akt, przesłuchanie powódki T. G. – k. 209v-211 akt, faktury VAT – k. 74-75 akt/

Pozwana E. G. zamówiła i zapłaciła 1.000 zł za wymianę drzwi w mieszkaniu T. G.. Powyższe stanowisko prezent urodzinowy i strony nie uzgadniały by z tego tytułu powódka musiała dokonać zwrotu zapłaconej kwoty.

/Dowody: zeznania świadka G. D. – k. 127 akt, dowód wpłaty – k. 29 akt, zeznania świadka K. W. – k. 113-114 akt, zeznania świadka T. W. – k. 126 akt, przesłuchanie powódki T. G. – k. 209v-211 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedłożone przez strony, którym dał w całości wiarę. Na wiarę nie zasługiwały natomiast dokumenty w postaci dowodów wpłat zgromadzone na k. 29a i 29b akt sprawy, bowiem ich autentyczność została podważona w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Świadcowie, od których dokumenty te miały pochodzić zaprzeczyli, by je sporządzali.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków K. W., T. W., W. P., M. K., jak również dowodzie z przesłuchanie powódki T. G. oraz częściowo pozwanej E. G.. Sąd nie widział podstaw by odmówić wiarygodności powyższym świadkom oraz powódce T. G., albowiem ich zeznania były logiczne i spontaniczne, a także korespondowały ze sobą w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Jedynie częściowo Sąd dał wiarę dowodowi z przesłuchania pozwanej E. G.. Jej twierdzenia nie były wiarygodne w części, w której wskazywała na inny – szerszy zakres udzielonego jej przez powódkę pełnomocnictwa, a także by powódka posiadała względem niej jakiegokolwiek zadłużenia przedstawione przez pozwaną do potrącenia. Należy zauważyć, iż pozwana w swoich zeznaniach wskazywała, że dokumenty w postaci dowodów wpłat potwierdzające zaległości w płatnościach powódki na rzecz hurtowni kwiatów oraz gospodarstwa ogrodniczego zostały wypisane przez tych kontrahentów i „leżały w szufladzie”. Powyższe jest niewiarygodne mając na względzie zeznania osób będących rzekomymi autorami dowodów wpłat, które wprost zaprzeczyły, iż przedmiotowych dokumentów nie wypisywały, a znajdują się na nich jedynie ich podpisy. Nadto, treść tych zeznań jest sprzeczna z ustalonym w sprawie faktem wypisania przedmiotowych dokumentów tym samym charakterem pisma. Sąd nie dał wiary także zeznaniom świadka M. M., albowiem nie posiadała żadnej wiedzy co do faktów na które miała zeznawać, a jej wiedza opierała się jedynie na informacjach przekazanych od pozwanej.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, iż w myśl art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Sąd mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz na podstawie dyspozycji art. 65 § 1 k.c. uznał, iż powódka nie miała ona uprawnienia do rozporządzania środkami pieniężnymi powódki zgromadzonymi na należącym do niej rachunku bankowym w ówczesnym banku (...) S.A., bowiem faktyczny zakres umocowania ustalony przez strony miał sprowadzać się do wypłaty przez pozwaną środków w przypadku choroby - sytuacji awaryjnych/nagłych i tylko na wyraźną prośbę udzielającej pełnomocnictwa. Pozwana nie mogła dysponować zgromadzonymi na rachunku środkami pieniężnymi w innych celach. Pełnomocnictwo do rachunku bankowego, które składane jest w banku nie określa szczegółowo warunków, na jakich pełnomocnik może korzystać ze środków finansowych zgromadzonych na określonym rachunku, co jednak nie oznacza, że kwestia ta została pozostawiona samodzielnemu, swobodnemu uznaniu pełnomocnika. Podejmowanie czynności wbrew znanym pełnomocnikowi życzeniom i zamiarom mocodawcy narusza podstawę stosunku upoważniającego (tak w wyroku z dnia 26 października 2017 r.(...), sygn. akt (...), (...)).

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia wskazać należy, iż zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym (§ 1) Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2). Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

W myśl natomiast obowiązującego od 7 listopada 2019 r. art. 203¹ k.p.c. podstawą zarzutu potrącenia może być tylko wierzytelność pozwanego z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, chyba że wierzytelność pozwanego jest niesporna lub uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego (§ 1). Pozwany może podnieść zarzut potrącenia nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wierzytelność stała się wymagalna (§ 2) Zarzut potrącenia może zostać podniesiony tylko w piśmie procesowym. Do pisma tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pozwu, z wyjątkiem przepisów dotyczących opłat (§ 3).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż w pierwszej kolejności strona pozwana nie wykazała, by istniały zobowiązania powódki wobec innych podmiotów, które spłaciłaby pozwana, a także by powódka posiadała względem pozwanej zadłużenie dotyczące zaciągniętego kredytu. To na pozwanej spoczywał bowiem ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż nawet gdyby uznać, iż powódka posiadała zobowiązania wobec innych podmiotów (a konkretnie wobec Z. P. i M. K.) i pozwana – jak wywodziła w swoich zeznaniach – spłaciła je pieniędzmi powódki – to pozwana nie wydatkowała na pokrycie tych ewentualnych zobowiązań powódki swoich własnych środków, a spłaciła te rzekome zobowiązania powódki pieniędzmi powódki, które uprzednio wypłaciła z jej konta bankowego. Jako, że środki pieniężne należały do powódki pozwana nie może przedstawiać do potrącenia wskazywanych kwot, bowiem nie były to wierzytelności pozwanej względem powódki i na skutek ich rzekomej spłaty przez pozwaną pieniędzmi powódki taka wierzytelność pozwanej wobec powódki z tego tytułu nie powstała.

Podsumowując, wobec faktu, iż Sąd nie ustalił, że istnieją roszczenia między stronami podniesione przez stronę pozwaną, nie mogło dojść do ich skutecznego potrącenia, a nadto z uwagi na fakt, iż wydatkowane przez pozwaną pieniądze należały do powódki, nie zostały spełnione warunki przewidziane w art. 498 § 1 k.c., w ocenie Sądu powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne dla celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo, stąd też to pozwana – jako stronę przegrywającą – obciążył kosztami procesu. Koszty procesu poniesione przez powódkę opiewały na kwotę 4.127 zł i stanowiły: opłatę sądową od pozwu w kwocie 510 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.